

Sygn. akt *XIII GC 1804/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 18 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym

Przewodniczący: Sędzia SR Dariusz Rogala

Protokolant: staż. Kamila Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2018 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w K.

przeciwko J. F.

o zapłatę

- 1) zasądza na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. od J. F. kwotę 14.076,35 (czternastu tysięcy siedemdziesięciu sześciu i ³⁵/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 12.386,71 złotych od 8 marca 2017 roku oraz kwotę 4.321 (czterech tysięcy trzystu dwudziestu jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 2) nakazuje wypłacić na rzecz J. F. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 559,73 (pięciuset pięćdziesięciu dziewięciu i ⁷³/100) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki na wydatki.

Sygn. akt *XIII GC 1804/17*

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 8 III 2017 (...) sp. z o.o. w K. zażądała zasądzenia od pozwanego kwoty 14.076,35 zł wraz z ustawowymi odstępami za opóźnienie od kwoty 12.386,71 zł od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych (pozew, k. 3 i n.).

W sprzeciwie od wydanego w postępowaniu upominawczym NZ, zaskarżając to orzeczenie w całości, J. F. wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych (sprzeciw od NZ, k. 45 i n.).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

Pozwany J. F. w okresie od 18 XI 2010 do 18 II 2016 był jedynym członkiem zarządu Przedsiębiorstwa Budowlano-Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (okoliczność przyznana wprost przez pozwanego, k. 46).

Spółka (...) zmieniła potem (wpis do rejestru przedsiębiorców został dokonany 18 II 2016) firmę i siedzibę na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. (odpis pełny z KRS, k. 23 i n.).

Zobowiązania spółki (...) istniejące na 31 XII 2013 wynosiły 254.012,95 zł. Pierwsze z tych zobowiązań miały termin zapłaty 7 II 2010 i były to zobowiązania wobec spółki (...); pierwsze niespłacone zobowiązania wobec drugiego kontrahenta – podmiotu (...), były wymagalne 18 I 2012. Już wtedy, a więc w II 2012 winieni zostać zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...). Jeśli zaś odnieść się do kapitału własnego spółki (...), to o ile na koniec 2012 był on jeszcze dodatni, to na koniec 2013 był już ujemny; posługując się metodą liniową (a więc zakładając, że zobowiązania tej spółki zwiększały się równomiernie), to jej zobowiązania przekroczyły jej majątek 7 IV 2013. Z kolei wierzytelności widniejące w bilansie spółki (...) po stronie aktywów winni już kilka lat wcześniej zostać skorygowane do swojej realnej wartości, najprawdopodobniej „o”. Gdyby w II 2012 został zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...), to zobowiązania tej spółki np. wobec powódki, albo by nie powstały, albo powódka by się dodatkowo zabezpieczyła, z uwagi na trudną sytuację kontrahenta (opinia biegłego sądowego, k. 135 i n.).

Już w 2012 r. zaczęły się kłopoty (...) spółki (...); w 2013 wspólnicy udzielili jej pożyczek. Do II 2014 spółka (...) funkcjonowała, miała należności i zobowiązania, które były sukcesywnie spłacane; ten przepływ środków pozwalał funkcjonować spółce. Załamanie w spółce (...) nastąpiło, gdy wspólnicy odmówili dalszego finansowania jej działalności. Pozwany nie zgłaszał wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...), albowiem liczył na odzyskanie wierzytelności wynoszącej pojazd 0,6 mln zł od spółki (...) (przesłuchanie pozwanego – J. F. w charakterze strony, rozprawa z 23 XI 2017).

Pismem z 29 II 2014 pozwany, jako członek zarządu spółki (...) wniósł o ogłoszenie jej upadłości. Wniosek ten został jednak oddalony mocą postanowienia Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z 29 XII 2014, wydanym w sprawie o sygn. akt XI GU 52/14; w uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że spełnione były przesłanki z art. 11 PUN, albowiem dłużnik nie regulował swoich wymagalnych zobowiązań, jednakże wniosek podlegał oddaleniu, albowiem dłużnik nie był w stanie pokryć kosztów postępowania upadłościowego. Zażalenie dłużnika na to orzeczenie zostało oddalone mocą postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z 28 V 2015 wydanego w sprawie o sygn. akt X Gz 358/15 (wniosek, k. 52 i n.; postanowienie, k. 64 i n.; postanowienie, k. 72 i n.).

NZ z 24 III 2014 wydanym w sprawie o sygn. akt V GNc 1666/16/S Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie zasądził na rzecz powódki od Przedsiębiorstwa Budowlano-Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 29.837,17 zł wraz ze szczegółowo określonymi odsetkami (odsetki zostały zasądzone od poszczególnych pozycji odsetkowych za okresy rozpoczynające się od 10 IX 2013 do 10 X 2013) oraz kwotę 2.790 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Orzeczenie to uprawomocniło się i nadano mu klauzulę wykonalności, dodatkowo przyznając powódce kwotę 66 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego (NZ, k. 32; klauzula wykonalności, k. 33).

Do zapłaty z powyższego tytułu egzekucyjnego pozostała kwota 10.000,18 zł tytułem roszczenia głównego i kwota 2.386,53 zł odsetek tytułem skapitalizowanych na 29 XII 2015 (wezwanie, k. 34 oraz k. 35-36).

Postępowanie egzekucyjne wszczęte przez powódkę przeciw spółce (...) o sygn. akt Km 624/14 zostało umorzone mocą postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chodzieży Piotra Leśniewskiego z 29 XII 2015, wobec jego bezskuteczności; w orzeczeniu tym komornik ustalił nadto koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 192,31 zł (zaliczkę w takiej wysokości uiszcza powódka), a nadto wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł (postanowienie, k. 30-31; adnotacja komornika, k. 33).

Pozwany mimo wezwania nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem (okoliczność bezsporna).

Dostrzegając, że art. 328 § 2 KPC, wśród elementów konstrukcyjnych uzasadniania wyroku, nie wymienia wskazania przyczyn, dla których sąd uznał określone fakty za udowodnione, z uwagi na wagę tego dowodu dla rozstrzygnięcia w sprawie, w tej części uzasadnienia należy dodatkowo wskazać na racje, jakie przemawiały za daniem wiary przeprowadzonemu dowodowi z opinii biegłego sądowego.

Pamiętając, że mimo iż dowód ten, tak jak każdy inny dowód, podlega ocenie według art. 233 § 1 KPC, to jednakże sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych. W konsekwencji odwołanie się przez sąd dokonujący oceny dowodu z opinii biegłego, do takich kryteriów jak: zgodności opinii z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także poziomu wiedzy biegłego, stanowi wystarczające i należyte odniesienie się do wiarygodności dowodu z opinii biegłego sądowego (vide wyroki SN z: 7 XI 2000, I CKN 1170/98; 15 XI 2000, IV CKN 1383/00; 15 XI 2002, V CKN 1354/00; 7 IV 2005, II CK 572/04). Okoliczności te przemawiały in plus wydanej przez biegłego sądowego opinii.

Nadto nie można pominąć, że żadna ze stron po doręczeniu im odpisu opinii biegłego sądowego nie zgłaszała dalszych wniosków dowodowych, w szczególności o dopuszczenie dodatkowej opinii tego samego albo innego biegłego sądowego lub o złożenie przez biegłego sądowego ustnych wyjaśnień opinii wydanej na piśmie. Miało to dwa skutki. Pierwszy ten, że sąd nie miał obowiązku wzywania na rozprawę biegłego w celu złożenia ustnych wyjaśnień w sytuacji, gdy strony nie zgłaszały zastrzeżeń do opinii pisemnej (vide wyrok SN z 5 IX 2001, II UKN 547/00).

Drugi ten, że wydaną w sprawie opinię biegłego sądowego należało uznać za wiarygodną i oprzeć na niej ustalenia faktyczne.

W tej części uzasadnienia należy dodatkowo wskazać, że nieskuteczne pozostało oświadczenie pozwanego, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powódki poza sprawowaniem przez niego funkcji członka zarządu. Nie można bowiem odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozewem, przeczy wszystkim faktom powołanym przez powódkę, poza tymi, które wyraźnie się przyzna; fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza, powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (vide wyrok SN z 9 VII 2009, III CSK 341/08).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo, jako usprawiedliwione zarówno co do zasady jak i co do wysokości, podlega uwzględnieniu w całości.

Niniejsze powództwo powódka zasadza na dyspozycji art. 299 § 1 KSH, zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Przesłanką uwzględnienia roszczenia z art. 299 § 1 KSH, której udowodnienie obciąża stronę powodową, obok wymienionej *expressis verbis* w przepisie bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, jest również istnienie zobowiązania tej spółki w czasie, w którym pozwany był członkiem zarządu spółki (vide wyroki SN z: 10 IV 2008, IV CSK 15/08; 17 VI 2011, II CSK 571/10). Wystąpienie obu udowodniła strona powodowa.

W zakresie przesłanki bezskuteczności egzekucji powódka wykazała, że egzekucja wszczęta przez nią przeciw spółce (...) została umorzona wobec stwierdzenia jej bezskuteczności, co spełnia przesłankę z przywołanego przepisu (vide wyrok SN z 9 V 2008, III CSK 364/07).

Powódka wykazała również, że przedmiotowe zobowiązanie przywołanej spółki z o.o. istniało w czasie, w którym pozwany był członkiem zarządu spółki (wręcz pozwany przyznaje to w sprzeciwie od NZ).

Odwołując się do przesłanek ekskulpacyjnych z art. 299 § 2 KSH w brzmieniu redakcyjnym obowiązującym do 31 XII 2015 (zgodnie z którym członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody), należy wskazać, że pozwany, dokonując swoistej kumulacji, odwołuje się do wszystkich 3 przesłanek (już pomijając, że schizofreniczne jest twierdzenie że zgłosił we właściwym czasie wniosek o ogłoszenie

upadłości i jednocześnie że pomimo niezgłoszenia przez niego wniosku o ogłoszenia upadłości we właściwym czasie wierzycielka nie poniosła szkody).

Przede wszystkim nie sposób przyjąć, aby pozwany we właściwym czasie zgłosił wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...). Na uzasadnienie tej konkluzji wystarczające winno być przywołanie, że złożony przez niego wniosek został oddalony z uwagi na brak majątku dłużnika choćby na koszty postępowania upadłościowego. Już z tego winno wynikać, że przesłanka ta nie została spełniona. Pamiętać bowiem należy, że właściwym czasem na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nie może to być moment, w którym wniosek o upadłość podlega oddaleniu na tej podstawie, iż majątek dłużnika nie wystarcza w sposób oczywisty nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego (vide wyroku SA w Łodzi z: 29 I 2014, I ACa 972/13; 18 IX 2014, I ACa 395/14).

Nie ma tu jakiegokolwiek znaczenia okoliczność przywoływana przez pozwanego, że spółka (...) miała wierzytelności, choćby wobec spółki (...). Biegły w tym zakresie zasadnie wskazuje, że te wierzytelności widniejące w bilansie spółki (...) po stronie aktywów winni już kilka lat wcześniej zostać skorygowane do swojej realnej wartości; tu biegły sądowy wskazuje, że wartością tą najprawdopodobniej było „0”. Do analogicznego wniosku doszły sądy rozpoznające powyższy wniosek o ogłoszenie upadłości, albowiem wskazały, że spółka (...) nie ma nawet choćby 35 tys. zł na przewidywane koszty postępowania upadłościowego.

W zakresie momentu, w jakim pozwany winien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) należy przypomnieć treść art. 11 PUN w brzmieniu redakcyjnym obowiązującym (z uwagi na wystąpienie przesłanki niewypłacalności) do 31 XII 2015. Zgodnie z przywołanym przepisem dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych (ust. 1); dłużnika będącego osobą prawną [...] uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje (ust. 2). Biegły ustosunkował się do obu tych przesłanek.

Po pierwsze z opinii biegłego sądowego jednoznacznie wynika, że zobowiązania spółki (...) istniejące na 31 XII 2013 wynosiły 254.012,95 zł, zaś pierwsze z tych zobowiązań miały termin zapłaty 7 II 2010 i były to zobowiązania wobec spółki (...). Dostrzegając jednak, że skoro postępowanie upadłościowe jest egzekucją uniwersalną i dotyczy wierzytelności więcej niż jednego wierzyciela, za biegłym sądowym należy wskazać, że niezapłacone zobowiązania spółki (...) wobec drugiego podmiotu – podmiotu (...), są wymagalne od 18 I 2012. W całości należy więc zgodzić z biegłym, że już w I 2012, a najpóźniej w II 2012 pozwany jako członek zarządu spółki (...) winien złożyć wniosek o ogłoszenie jej upadłości. Zgodnie bowiem z przywołanym art. 11 ust. 1 PUN dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych; wniosek o ogłoszenie upadłości pozwany winien zaś zgłosić w terminie 14 dni od powyższej daty 18 I 2012 (art. 21 ust. 1 i 2 PUN w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących do 31 XII 2015).

Z punktu zaś widzenia przesłanek odpowiedzialności z art. 299 KSH całkowicie bez znaczenia pozostaje dyspozycja art. 12 PUN w brzmieniu redakcyjnym obowiązującym do 31 XII 2015; przepis ten adresowany jest bowiem do sądu upadłościowego, a zatem jedynie sąd upadłościowy może skorzystać z możliwości oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości i jedynie on może dokonywać oceny w tym zakresie, a więc omawiana norma w żadnym razie nie stanowi podstawy do uznania, że członek zarządu w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 12 ust. 1 PUN nie ma obowiązku zgłoszenia wniosku o upadłość, a w związku z tym nie ponosi winy w jego niezgłoszeniu (por. A. Kappes, Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki z o.o., Warszawa 2009, s. 303; vide uzasadnienie wyroku SA w Łodzi z 27 I 2012, I ACa 462/11).

Niezależnie od tego – po drugie – druga z przesłanej ogłoszenia upadłości (por. art. 11 ust. 2 PUN, zgodnie z którym dłużnika będącego osobą prawną [sp. z o.o.] uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje) wystąpiła – jak wynika to z opinii biegłego sądowego – 7 IV 2013. W tej bowiem dacie zobowiązania spółki (...) przekroczyły jej majątek, lub – jak to ujął biegły sądowy – kapitał własny tej spółki osiągnął wartość ujemną. W takim wypadku pozwany wniosek o ogłoszenie upadłości winien zgłosić najpóźniej 21 IV 2013.

Przy czym są dostrzega, że biegły sądowy nie dysponował danymi obrazującymi sytuację finansową spółki (...) w każdym dniu 2013 r. Skoro jednak to nie sąd odpowiedzialny jest za wynik postępowania dowodowego (vide wyrok SN z 7 X 1998, II UKN 244/98), a kolejnym przejawem specyfiki dowodu z opinii biegłego sądowego jest, że nie służy on ustaleniu faktów mających znaczenie w sprawie, lecz udzielenie sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych (vide wyrok SN z 11 VII 1969, I CR 140/69), to **w sytuacji nieprzedstawienia przez strony, in specie pozwanego odpowiadającego na podstawie art. 299 KSH, szczegółowego materiału dowodowego w zakresie zobowiązań spółki z o.o. i dysponowania przez biegłego sądowego jedynie danymi z bilansów na koniec poszczególnych lat obrotowych, uprawnione jest posłużenie się metodą liniową (z założenia najprostszą), zakładającą równomierny przyrost zobowiązań spółki z o.o. w ciągu całego roku obrotowego, do ustalenia stany jej zobowiązań w konkretnym dniu.**

W konsekwencji składając wniosek o ogłoszenie upadłości w 2014 r. pozwany z całą pewnością nie dokonał tego w terminie z art. 21 ust. 1 i 2 PUN.

Pozwany zarzucał również, że niezłożenie wniosku ogłoszenie upadłości przez niego we właściwym czasie było niezawinione, albowiem liczył na odzyskanie wierzytelności od dłużnika spółki (...).

W tym zakresie z jednej strony należy przypomnieć, że przepis art. 299 § 2 k.s.h. przewiduje domniemanie winy członka zarządu w niezgłoszeniu wniosku o upadłość we właściwym czasie ze względu na to, że członkom zarządu powinien być znany na bieżąco stan finansowy spółki, a co za tym idzie możliwości zaspokojenia długów (vide wyrok SN z 24 IX 2008, II CSK 142/08). Z drugiej strony należy przypomnieć, co podał biegły sądowy i na co już wskazano, a mianowicie, że wierzytelności widniejące w bilansie spółki (...) po stronie aktywów winny już kilka lat wcześniej zostać skorygowane do swojej realnej wartości, a wartością tą najprawdopodobniej było „0”.

W konsekwencji nie sposób przyjąć, aby pozwany nie ponosił odpowiedzialności za niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub nieszczęście postępowania układowego we właściwym czasie. Członek zarządu spółki, który nie doprowadził do skorygowania wartości wierzytelności spółki w jej bilansie, nie może powoływać się na ich istnienie jako okoliczność wyłączającą jego winę w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości.

Wreszcie pozwany zarzuca, że powódka, pomimo niezgłoszenia przez niego wniosku o ogłoszenie upadłości lub nieszczęścia postępowania układowego we właściwym czasie, nie poniosła szkody. Również i ten zarzut okazał się bezzasadny.

Pozwany wskazuje, że wierzytelności powódki stały się wymagalne we IX i X 2013, co znajduje oparcie w treści NZ wydanego przeciwko spółce (...). Oznacza to, że wierzytelności z całą pewnością powstały przed 10 XI 2013, a powstały – co można przyjąć na zasadzie dowodu prima facie i co przyjmuje biegły – w II połowie 2013 r. Oznacza to, że wierzytelności powstały ponad 1 rok po terminie, w którym pozwany winien zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości.

Powyższe ma o tyle znaczenie, że – za biegłym sądowym - można wskazać, że gdyby w II 2012 został zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...), to zobowiązania tej spółki np. wobec powódki, albo by nie powstały, albo powódka by się dodatkowo zabezpieczyła, z uwagi na trudną sytuację kontrahenta. To, co podał biegły, można nadto uzupełnić o wskazanie, że gdyby pozwany zgłosił wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, to albo przedmiotowa wierzytelność w ogóle by nie powstała – nie można wykluczyć, że syndyk nie zdecydował się na zawarcie przedmiotowych umów, albo, gdyby jednak umowy te zostałyby zawarte pomiędzy syndykiem a powódką, wierzytelności ta byłyby kosztem postępowania upadłościowego i byłyby spłacana w pierwszej kolejności zaspakajania z sum będących w posiadaniu masy upadłości (por. art. 342 ust. 1 pkt 1 oraz art. 343 ust. 1 Prawa upadłościowego). Nadto nie można wykluczyć, że przedmiotowe wierzytelności w ogóle by nie powstały, albowiem gdyby wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) został zgłoszony w II 2012, jej postępowanie upadłościowe mogłoby zakończyć się do końca I połowy 2013 r., a więc przedmiotowe zobowiązania by nie powstała, gdyż spółka (...) byłaby wykreślona z rejestru przedsiębiorców.

W konsekwencji bezzasadny był zarzut pozwanego, jakoby powódka nie poniosła szkody, tym bardziej, że wierzyciel dochodzący na podstawie art. 299 KSH od członka zarządu swych niewyegzekwowanych roszczeń względem spółki korzysta z ustawowego domniemania m.in. szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania (vide wyroki SN z: 21 IX 2005, V CK 129/05; 16 I 2008, IV CSK 430/07).

W konsekwencji powództwo było usprawiedliwione co do zasady.

Przechodząc do wysokości roszczenia wskazać należy, że powódka dochodziła kwot:

- 10.000,18 zł tytułem należności zasądzonej tytułem roszczenia głównego w NZ przeciw spółce (...);
- 2.386,53 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od powyższej należności;
- 891,33 zł tytułem kosztów procesu zasądzonych NZ przeciw spółce (...);
- 6 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego;
- 600 zł tytułem kosztów zastawa w postępowaniu egzekucyjnym;
- 192,31 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego (k. 6).

Jako że powyższe kwoty znajdowały uzasadnienie w dokumentach załączonych do pozwu, a nadto pozwany w tym zakresie nie podnosił żadnego zarzutu, roszczenie główne podlegało uwzględnieniu w całości. Na marginesie można wskazać, że odpowiedzialność z art. 299 § 1 KSH obejmuje również roszczenie o odsetki i koszty procesu należne od upadłej spółki (vide przykładowo uchwała SN z 7 XII 2006, III CZP 118/06).

Powódka żądała otwartych odsetek od 12.386,71 zł (suma 10.000,18 zł i 2.386,53 zł). Już powyższe rozważania, z uwagi na akcesoryjność materialną roszczenia o odsetki względem roszczenia głównego (por. art. 481 § 1 KC) przesądzało, że usprawiedliwione co do zasady było także żądanie odsetek od roszczenia głównego (accessorium sequitur principale).

Powódka odsetek tych żądała od dnia wniesienia pozwu, tj. 8 III 2017 (k. 40). Żądanie to z jednej strony jest uzasadnione treścią art. 482 § 1 KC; z drugiej strony pozwany został już wezwany do zapłaty pismem z 3 II 2017 (k. 35 i n.). Skoro pozwany w tym zakresie nie kwestionował otrzymania wezwania, wierzytelność powódki przeciw pozwanemu było już wymagalne 8 III 2017.

Wreszcie zasadnie powódka żądała odsetek wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 2 zd. I KC).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego kwotę 14.076,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 12.386,71 złotych od 8 III 2017 (pkt. 1 sentencji wyroku).

O kosztach procesu sąd – na podstawie art. 98 § 1 KPC – rozstrzygnął z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Znajduje to uzasadnienie w fakcie, że powództwo-żądanie powódki, o którego oddalenie wnosił pozwany, zostało uwzględnione. To więc pozwany uległ w całości swoich żądań i to jego winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony powodowej.

Na koszty procesu powódki składały się koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 21 uKSC) w wysokości 704 zł (k. 1v i 12) oraz koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3.600 (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 X 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych {Dz.U. 2015 r., poz. 1804, ze zm.}) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożenia kopii dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym (k. 11 i 12).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w pkt. 1 in fine sentencji wyroku, postanowił zasądzić na rzecz powódki od pozwanego sumę powyższych pozycji, tj. kwotę 4.321 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W niniejszej sprawie pozwany uiszczył zaliczkę na wydatki w wysokości 3.000 zł (k. 107), z której wykazywano jedynie kwotę 2.440,27 zł (por. postanowienie z 18 VI 2018 w przedmiocie przyznania wynagrodzenia biegłemu sądowemu).

Zgodnie natomiast z art. 84 ust. 1 uKSC sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanego przepisu – sąd, w pkt. 2 sentencji wyroku, postanowił nakazać wypłacić na rzecz pozwanego ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 559,73 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki na wydatki.

ZARZĄDZENIE

(...)